

Părțile din procedura principală

Reclamant: Drago Nemeč

Pârâtă: Republica Slovenia

Dispozitivul

- 1) Articolul 2 punctul 1 din Directiva 2000/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 2000 privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale trebuie interpretat în sensul că o persoană fizică titulară a unei autorizații de exercitare a unei activități în calitate de meșteșugar independent trebuie să fie considerată „întreprindere” în sensul acestei dispoziții, iar tranzacția pe care o încheie trebuie să fie considerată „tranzacție comercială” în sensul aceleiași dispoziții dacă respectiva tranzacție, deși nu se referă la activitatea inclusă în autorizația menționată, se înscrie în exercitarea unei activități economice sau profesionale independente structurate și stabile, instanței de trimitere revenindu-i sarcina de a verifica acest aspect în lumina ansamblului împrejurărilor speței.
- 2) Directiva 2000/35 trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum articolul 376 din Obligacijski zakonik (Codul obligațiilor), care prevede că dobânzile de întârziere scadente, însă neplătite, încetează să curgă atunci când cuantumul lor îl atinge pe cel al sumei datorate cu titlu principal.

(¹) JO C 302, 14.9.2015.

**Hotărârea Curții (Camera a treia) din 14 decembrie 2016 (cerere de decizie preliminară formulată de
Commissione Tributaria Regionale di Roma – Italia) – Mercedes Benz Italia SpA/Agenzia delle Entrate
Direzione Provinciale Roma 3**

(Cauza C-378/15) (¹)

*[Renvoi préjudiciel — Fiscalité — Taxe sur la valeur ajoutée — Directive 77/388/CEE — Article 17,
paragraphe 5, troisième alinéa, sous d) — Champ d’application — Application d’un prorata de déduction à
la taxe sur la valeur ajoutée ayant grevé l’acquisition de l’ensemble des biens et des services utilisés par un
assujetti — Opérations accessoires — Utilisation du chiffre d’affaires comme indice]*

(2017/C 046/06)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Commissione Tributaria Regionale di Roma

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Mercedes Benz Italia SpA

Pârâtă: Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Roma 3

Dispozitivul

Articolul 17 alineatul (5) al treilea paragraf litera (d) și articolul 19 din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări și unei practici naționale precum cele în discuție în litigiul principal, care impun unei persoane impozabile:

- să aplice tuturor bunurilor și serviciilor pe care le-a achiziționat o prorata de deducere bazată pe cifra de afaceri, fără să prevadă o metodă de calcul care să fie întemeiată pe natura și pe destinația efectivă a fiecăruia dintre bunurile și serviciile achiziționate și care să reflecte în mod obiectiv cota de imputare reală a cheltuielilor efectuate pentru fiecare dintre activitățile impozitate și neimpozitate și

- să se raporteze la compunerea cifrei sale de afaceri pentru a identifica operațiunile calificabile drept „acesorii”, în măsura în care evaluarea efectuată în acest scop ține seama inclusiv de raportul operațiunilor menționate cu activitățile taxabile ale persoanei impozabile și, dacă este cazul, de utilizarea pe care o conferă acestea bunurilor și serviciilor pentru care se datorează taxa pe valoarea adăugată.

⁽¹⁾ JO C 337, 12.10.2015.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 15 decembrie 2016 (cereri de decizie preliminară formulate de Cour administrative – Luxemburg) – Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15), Maxime Lefort (C-403/15)/Ministre de l’Enseignement supérieur et de la recherche

(Cauzele conexe C-401/15-C-403/15) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară — Libera circulație a persoanelor — Drepturile lucrătorilor — Egalitate de tratament — Avantaje sociale — Ajutor financiar pentru urmarea studiilor superioare — Condiție de filiație — Noțiunea „copil” — Copil al soțului sau al partenerului înregistrat — Contribuție la întreținerea acestui copil)

(2017/C 046/07)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour administrative

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15), Maxime Lefort (C-403/15)

Pârât: Ministre de l’Enseignement supérieur et de la recherche

Dispozitivul

Articolul 45 TFUE și articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 492/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 aprilie 2011 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii trebuie interpretate în sensul că prin copil al unui lucrător frontieră, care poate beneficia indirect de avantajele sociale vizate la această din urmă dispoziție, precum finanțarea studiilor acordată de un stat membru copiilor lucrătorilor care își desfășoară sau care și-au desfășurat activitatea în acest stat, trebuie să se înțeleagă nu numai copilul care are o legătură de filiație cu acest lucrător, ci și copilul soțului sau al partenerului înregistrat al lucrătorului menționat, atunci când acesta din urmă contribuie la întreținerea copilului respectiv. Această din urmă cerință rezultă dintr-o situație de fapt, a cărei apreciere este în sarcina administrației și, dacă este cazul, a instanțelor naționale, fără a fi necesar ca acestea să determine motivele contribuției respective și nici să cuantifice întinderea sa exactă.

⁽¹⁾ JO C 302, 14.9.2015.